

dette Synspunkt, da maatte Forslaget have været behandlet fra dette Synspunkt, og det har ikke fundet Sted. Da maatte Forslaget udtrykkelig sees i Forhold til, at der skulde gives en Forsatning for Folkekirken, og det har endnu mindre fundet Sted. Selv efter den Anledning, som det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Priegler) idag gav ham dertil, har den høitærede Cultusminister dog ikke i det Foredrag, som vi nyligt hørte, med Bestemthed udtalt det som sin Hensigt, idetmindste ikke som sin Hensigt i den nærmeste Fremtid, at virke for Sindsførelsen af en Kirkeforsatning. Men Forholdet er altsaa saaledes, at der ikke er nogen Anvendelse for den Sympathi, som jeg kunde have for den Tanke, som det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) udtalte.

Spørg: Naar det igaar blev udtalt af den høitærede Minister, at Sognebaandsløsningsloven var bleven til ved og i Rigsdagen, saa tør jeg dog bede bemærket, at den først blev vedtagen, efter at have været forhandlet i en kirkelig Commission, og at den maatte neppe var bleven til, hvis ikke en saadan Forhandling var gaaet iforveien. Naar det tillige blev anført, at den afdøde Biskop Wijnster havde sagt, at det var den glædeste Dag i hans Liv, da et Forslag til Sognebaandsløsning blev slaaget ihjel i Stænderne, saa forekommer det mig, at dette kun viser, at Meningen om, at det var noget godt, endnu ikke dengang var trængt igjennem og var bleven saa almindelig, som den siden blev. Dersom hiint Forslag var blevet ført igjennem dengang, da vilde det, naar en Mand som Wijnster kunde ansee det for en stor Ulykke, vistnok ikke have baaret saa gode og gavnlige Følger, som det siden har baaret, efter at den Tid var kommen, da Alle vare enige om, at nu maatte man have en saadan Lov. Jeg troer ogsaa, at der heri ligger en Anledning om, hvad der bør skee med det nu foreliggende Lovforslag. Dersom en grundig og sagkyndig kirkelig Behandling af samme kan overbevise fleste flere og flere om, at det er godt og gavnligt, saa vil vistnok ogsaa den rette Tid for dette Forslags Vedtagelse derved være kommen. — Jeg mener, at der nu for Diebliffet heller ikke saameget skal anstilles Under-

søggelser og spørges, om dette Forslag er godt og gavnligt i sig selv, som der skal spørges, om hvorfor det har mere Hastværk med dette Spørgsmaal end med alle de andre kirkelige Spørgsmaal, eller hvorfor det skal staae som afgjort, forinden noget af de andre Spørgsmaal underkastes en kirkelig Drøftelse. Den høitærede Minister har sagt, at den, som troer, haster ikke. Men hvorfor kan det saa ikke ogsaa anvendes paa denne Sag? Hvorfor kan den ikke behandles i Rolighed, indtil den Tid kommer, da den kan vinde Fleerhed for sig, og da den af Alle maatte blive anseet som et nødvendigt Led i de kirkelige Forholds Ordning? — Hvad vi have hørt idag, navnlig af det ærede 6te Medlem for 1ste Kred (Bloug), synes mig ogsaa netop maatte give os Lyst til at see Kirkeforsatningen ordnet ved Lov, thi et af de Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand fremdrog, nærmede sig stærkt til at maatte være Gjenstand for en egentlig Synodeforshandling, nemlig det Spørgsmaal, om det er rigtigt, hvad det lutherste Hovedbestjendelsesbrev siger, at Sacramenterne have deres Kraft, ogsaa naar de forvaltes af flette Mennesker. Hans Foredrag maa vistnok have indgivet flere end mig det Ønske, at slige Spørgsmaal dog ikke maatte komme frem og forhandles her i Rigsdagen, ligesaa lidt som jeg kan ønske, at Rigsdagen skulde forhandle de kirkelige Spørgsmaal til Opmuntring eller som en Vedertvægelse efter andre kjedsommelige Forhandlinger. Det kan jeg ikke gaae ind paa, hvorimod jeg meget mere troer, at Tiden nu maa være kommen til, at alle de kirkelige Spørgsmaal, efter at have gjenemgaaet en grundig Drøftelse i en Forsamling af Geistlige og Lægmand, faae deres endelige Afgjørelse her for aldrig mere at vende tilbage. — Naar den høitærede Minister yttrede, at Sognebaandsløsningsloven havde holdt Folkekirken oppe, saa skal jeg ikke stræbe at holde denne enkelte Uttring fast, skjøndt der vistnok kunde indvendes meget imod den, men jeg skal bemærke, at naar en ny, i Livet indgribende Forandring indføres ved en Lov, saa faaer Phantastien altid et stort Raaderum med Hensyn til, hvorledes man betragter Sagen. Naar Solen gaaer op for en ny Dag, saa seer man